

Geronimo Stilton

EEN NOODKREET UIT TRANSMUIZANIË





EEN IJSKOUDE NACHT!

Wat een nacht! Het was november en bijtend koud. Ik lag in bed te lezen, lekker warm in een holletje. Het was een griezelverhaal over spoken... De regen sloeg tegen de ruiten. Plotseling vloog het raam open. De wind blies het gordijn omhoog tot het bol stond. Het wapperde en klapperde, het leek wel een spook...



woeshhhhhh!





'Pieeep!' gilde ik en sprong rillend uit mijn warme bed. Ik drukte mijn snuit tegen het raam en tuurde naar buiten. Wat een vreemde **nacht** is dit toch, dacht ik toen ik weer onder de dekens kroop. Op dat moment... **'Triiing!'** Wie zou er zo laat nog bellen? Ik keek op de klok. Het was vijf voor twaalf, vijf minuten vóór middernacht...





De telefoon blééf maar rinkelen.

'Tring, triing, triiing!'

'Hallo! Hallo, wie is daar?'

'Hallooo??? Geronimooo???' echode een stem van ver.

'Ja, daar spreekt u mee. Ik ben Geronimo, *Geronimo Stilton!*' riep ik.

Ik dacht de stem van mijn neef te herkennen:

'Klem, ben jij dat? Waar zit je, kerel? Waar bel je vandaan?'

'Ik bel uit Trans...'

'Wat?'

'Trans... muizaaanië!'

'Transmuizanië? Wat heb je daar in muizensnaam te zoeken?'

'...kasteel... graaf... Mausch... kom onmiddellijk...'

'Hallo, Klem? Klem! Geef antwoord...'

transmuizanië!
transmuizanië!
transmuizanië!
transmuizanië!



BINNEN POOTBEREIK

Ik belde snel mijn zus Thea: 'Klem heeft me net gebeld. Het klonk of hij in moeilijkheden zat.'

'Maak je me daarvoor wakker?' geeuwde ze.

'Hij belde van ver. Hij zei dat hij in

Transmuizanië was.'

'Transmuizanië?' Zei je
Transmuizanië?'

Heeft Klem gebeld uit

Transmuizanië?'





Maar dan moeten we hem gaan zoeken.

Meteen! Ogenblikkelijk! Nu! Wacht, ik heb hier het spoorboekje liggen,' zei ze opgewonden.

'Ja, maar... Wacht even, hoe...' mompelde ik.

Thea snoof: 'Onze arme neef zit in de problemen en jij bent niet eens bezorgd?

Je hebt een hart van ijs, of nee, van steen.

Je bent een egoïst, je hebt geen gevoel. Dit is toch niet te geloven, **SCHAAM JE!**

'Ehhhh,' zei ik, 'toch wel, misschien, zeker...'

'Prima, dat is dus afgesproken. Eens kijken, we vertrekken morgenochtend om halfzeven.

We zien elkaar op het station. Tot dan!'

